

Turnalar Hey

– redfer · 13 Ocak 2024

*
*
*

mevsimlerden kış
aylardan ocak
o gün yolcuydu hasan
harmandaki salıncağından
annesinin un helvasından ayrılıyordu

çocukluğunun fonunda
tıngırdayan bağlamanın sesi vardı kulaklarında
duvardaki bağlamadan
boğazını yırtarcasına bağırın rüzgardan
içindeki sestem
bir umudu kapıda
bir umudu gökte olan dostlardan ayrılıyordu

mevsimlerden kış

malum geçim sıkıntısı
memlekette yoksulluk
yıllar evvel düşmüştü gurbet ele hasan
bak hatun
bırak beni de gideyim
az biraz para geçer elime sonra gelirim
bir çift öküz
büyük de bir tarla aldık mı
gayrı bizden iyisi olmaz... deyip

etme eyleme burada kal
kendi yağımızda kavrulalım denilse de
dil dökülüp nazlanılsa da kar etmemişti
evlatlarını, anasını, babasını, ocağını, bağlamasını, sevgisini
neyi varsa hepsini
emanet edip düşmüştü gurbet yoluna hasan

kış
bir çetin geçmişti ki
çul çaput ne bulduysa yakılmış
gene de buz kesmişti her bir taraf
o kış bacalar hiç tütmemişti sanki
o kış ve sonrasında yüreklere bahar hiç gelmemişti

yeri gelmiş aç kalınmış
yeri gelmiş yorgunluktan bayılacak gibi olunmuş
kara gün denilebilecek kaç gün varsa
hepsini görülmüştü
yine de beklemişlerdi gurbetten gelecekleri
bir umut
bin hasretle

kar toprağı örtmüştü
bağrında sakladığı tohumlar çürümüş
değişmişti toprak
ne havada bir bahar kokusu
ne kulaklarda kuş cıvıltısı
ne tende bir nebze sıcaklık
ne de dilde bir lezzet

içten içe kendilerini sorguladılar
çile çektiler adeta
garip bir hüzün çöktü içlerine
döküldü tövbeler şükürler dilekler dudaklardan
dudaklardan dökülenler
gözlerden süzülenler
umuda duaya dönüştü
yeniden

kar olunca hiddetle süzüldü gökten yere
arzi beyaz pakilmek ilmek dokudu
kar taneleri sıcak bir nefesle eriyip
bir damlacık su oldu
kirpiğin ucunda
saçın telinde
yanakta

nefes almak
görmek hissetmek ummak anlamak...
kıymetsizken
hiçken
yokken
buzdan dağlar oluşmutu yüreklerde
lapa lapa yağarken kar
ağır ağır kaplarken toprağı
bembeyaz örtüsüyle
öylece

yıllarca
ha önümüzdeki bahar
ha önümüzde ki güz gelecek hayalleri
sürüp gitmişti gün ve geceler boyu
birbirinden ayrı düşenler
vazgeçmemişlerdi göklerde al kuş aramaktan
merakla gökte uçan al turnalara bakmaktan

sen o kuşu essahtan gördün mü
gördüm ya

hem de tam üç kere
ilkini hasanın gittiği gece gördüm
ikinciyi sonraki gece
üçüncüsüyse onun ardından iki ay sonra
dördüncü kez gördüğümde kavuşacağım sevdiğime
deyip rüyalara yattılar

gün o gündür üstünden yıllar geçti
gelmedi o dördüncü kuş
al kuş ne geceye geldi ne gündüze
tellerden çıkan ezgiye eşlik ettikçe
“allı turnam ne gezersin havada...” dedikçe

al turnalar
yıldızlı gecelerde süzülüp kondular evlerin çatısına
o akşamlar
eski teller kopana kadar
sabaha kadar
aynı türküyü dinlediler
“Allı turnam ne gezersin havada...”

sabah ezanıyla
çöktüler pencerenin başına
boyunları bükük
güneşin ilk ışıkları vurdu soluk benizlerine
al turnanın getirdiği o acı haber
çalındı kulaklarına
ağlayamadılar
bağıramadılar
öylece durdular yerinde
titreyen dudaklarında bir garip türkü

turnalar hey...

redfer